

Det vände för familjen Oscarsson

De rivstartade återkomsten till Sverige och tog hem både utmärkelsen Årets uppfödarbragd och det nyinstiftade priset Unghästuppfödarchampionatet.

–Det är fantastiskt. Vi fattar det inte än, säger en glad Jim Oscarsson.

Priserna delades ut på Hästgalan och ASVT:s årsstämma den 22 mars.

TEXT OCH FOTO:

Anne Adre-Isaksson

I motiveringen till Årets Uppfödarbragd står det att "Familjen Oscarsson – Jim, Susanne, Kevin och Nathalie – exemplifierar den dröm många när inom svensk travsport – att som liten uppfödare tro på sig själva och med begränsade resurser

och med eget material kunna plocka fram lysande stjärnor. Dessutom är deras uppfödning en riktig familjaffär! Klarast lyser Dreams Take Time som under året tjänade närmare 1,6 miljoner kronor och med segrar i lopp som Grosser Preis von Deutschland

(Grupp 1 lopp) och Johan Jacobssons Minne. Deras uppfödning visar inte bara topp utan också bredd. Av de tio som finns i tre- och fyraårskullen – med namn som Donttellymeanymore, Ready For More, Tell Me No Lies, Don't playwithme och Bodyline – åter-

Hela familjen Oscarsson, Kevin, Jim, Susanne och Nathalie, i ett något kyligare Sverige med Cheermeuptoo.

finns en Kriteriefinalist, en Breeders Crownfinalist och sju har tjänat mer än 100 000 kronor.”

ASVT:s nyinstiftade pris, Unghästuppfödarchampionatet, vill sätta fokus på unga hästar och uppmärksamma uppfödarna ytterligare (Läs mer om priset på sid 17).

Avlar med hjärtat

Jim Oscarsson började sin tränarkarriär i liten skala och hade inget överflöd av kunder. Lyckades han få fram en hyfsat bra häst blev han snart av med den, vilket var rätt irriterande.

–Vi var tvungna att vara delägare i hästarna för att kunna behålla dem. Det har ju alltid varit lite status i att ha häst hos de större tränarna, säger Susanne.

Jim och Susanne tycker om att kombinera träning med uppfödning och har alltid haft några fölmärkar hemma på gården. Den dagliga kontakten med hästarna är viktig.

–Vi avlar med hjärtat, på de ston vi tävlat med och behåller avkommorna.

Under åren har de haft i snitt fyra, fem föl per år.

Flertalet av märrarna har Jim och Kevin kört in och tävlat med själva.

De vet deras kvaliteter och svagheter och försöker kompensera dem vid val av hingst. Aveln är något som engagerar hela familjen och de tittar på många olika linjer och på hur individerna rör sig. Det var bland annat så Dig for Dollars kom till.

–Mamman, Good Golly, var flack i gången. Vi betäckte henne med flera av de välkända hingstarna, men alla avkommor blev likadana i gången som hon, berättar Jim.

Vid ett besök i Italien såg de Tony Oaks. En rejäl hingst med stora rörelser. Året därpå stod han i Sverige som avelshingst och en betäckning kostade 7 000 kronor.

–Vi betäckte Good Golly med honom för att få kompensation i rörelserna. Vi hade lagt ner nästan 100 000 kronor på betäckningar tidigare. Men det här blev en väldigt lyckad kombination.

Heta diskussioner

Diskussionerna runt köksbordet hemma hos familjen Oscarsson kan då och då bli ganska heta när det pratas avel och namn.

–På söndagsmorgnarna brukar vi ha långa frukostar och hästarna får sovmorgon efter utfodringen. Då har vi livliga diskussioner, säger Susanne och skrattar.

Jim avslöjar att det var vid ett sådant tillfälle som namnet Donttellmewhattodo kom till. Och att hästen Tellmewhattodo är döpt efter Susanne.

När det gäller blandning mellan amerikanskt och franskt har Susanne bestämda åsikter.

–Jag tycker inte om de franska hästarna. Med undantag för Ready Cash, säger hon.

–Jag vill ha snabba, lätta hästar.

Kevin föredrar 75 procent amerikanskt och 25 procent franskt.

Sociala hästar

Hela familjen har ett starkt engagemang i verksamheten även om en viss uppdelning finns. Susanne och Nathalie ansvarar för fölningarna och fölungarnas skötsel. De köper grimmor och leder fölen och lägger ner mycket tid på att pyssla om dem. När det är dags för inkörning tar Jim och Kevin över.

–Vi får väldigt sociala hästar efter-

Dreams Take Time – stod hela familjen väldigt nära.

som vi håller på så mycket med dem. Det gör dem också mer lätthanterliga när de blir större.

När Dreams Take Time var litet föl hade han sitt huvud i då nioåriga Nathalies knä.

–Det var jobbigt för hela familjen när både han och Donttellemewhat-todo skulle säljas vid flytten till USA, säger Kevin.

Dreams Take Time tyckte mycket om Nathalie och var otroligt social.

–Honom hade vi kunnat ta in i huset på en söndagsfika, säger Kevin.

Att prova lyckan i USA hade familjen pratat om i många år. När Kevin slutade skolan och Nathalie skulle börja högskolastudier i en ny skola tyckte de att det passade bra. De gör heller ingen hemlighet av att de dessutom kände sig rätt slutkörda i det skedet.

–Vi behövde en paus och få göra något annat, säger Susanne.

–Vi tyckte att vi levererade och tog fram nya hästar varje år som var med i årgångsloppen men fick inte en enda hästägare. Då valde vi att bryta upp.

Ett år blev två

Tanken var att stanna ett år och ha det bra. Och det hade de. Susanne tycker att det var en riktig lyxperiod.

–Jag levde som en drottning. Det var härligt, säger hon.

De hade inte så många hästar men framgångarna lät inte vänta på sig. De startade i New Jersey, New York, Pennsylvania, Canada, Kentucky

redan första året. Alla hästar som tränade kom till kval.

–Det blev succé! Över förväntan, säger Jim.

–Vi var på väg hem men fick in så många hästar så vi bestämde oss för att stanna ett år till. Det blev ett år för mycket men det var väldigt roligt.

Travmässigt fungerade det bra men för familjen var det tuffare och Nathalie längtade hem.

–Vi sa från början, att om någon inte trivdes så skulle vi åka hem, säger Jim.

Kevin konstaterar att de fick chans att se allt det de var nyfikna på och tycker att de lärt sig mycket.

–Vår hemmabana låg tre och en halv timmes resa bort. I Sverige åker man bara så långt om man har en riktigt bra häst. Där åkte man till vilket lopp som helst, säger han.

Jim konstaterar också att man tävlar på mer lika villkor i Sverige.

–Man kan visa sina kunskaper som hästmänniska på ett helt annat sätt här, tycker han.

–Det är inte lätt att tävla där när en häst kan bli 60 meter bättre på sju dagar. Här rycker vi tussarna för att de ska springa fortare.

Framgångarna fortsätter

Väl hemma i Sverige efter den lyckade vistelsen i USA, har framgångarna fortsatt.

–Vi fick en jättekärlig reklam eftersom det gick så bra där. Nu har vi fått in nya kunder och allt har varit väldigt positivt sedan vi kom hem, säger Jim.

Planen är att utveckla verksamheten men gården i Eskilstuna känns för liten med sina 21 hektar.

–Vi vill ha en gård som är bra för hela familjen, oavsett var i landet den ligger. Vi vill ha en större rörelse med fler hästar så att vi kan utveckla träningsverksamheten och aveln, för den släpper vi inte även om det inte är den vi lever på, säger Jim. 🐾

Susanne Oscarsson på gården i USA tillsammans med sin favorit-häst Aperfectyankee, vinnare av Peter Houghton Memorial 2012.